

Erdély, az ezredforduló küszöbén (Haász Albert)

Kis falú az apró völgyben mozdulatlan meglapul.
Bársonyléptű esti szellő meg-megáll, majd elcsitul.

Hegytetőn, megfáradt vándor eltűnődve néz le rá.
Rég', hogy elment, ámde gyakran - gondolatban - erre járt.

Napszálltával, egyre-másra, fények gyúlnak odalent.
Megszólal a kis harang is, hívó szava messze zeng.

Legalábbis - akkor - így volt. Hajh' de régen, Istenem !
M'ért setétlik most meg minden, s m'ért ül rajta néma csend?

Merre jártál fáradt vándor? Hol töltötted az elmúlt éveket?
Hogy' nem vettél semmit észre? Nem hallottad a szörnyű híreket?

Gaz lepett be mára mindent. Romos házat, szétdúlt kerteket.
Mennyi barbárságot látott a dombon álló megdőlt feszület !

Nem maradt más csak az emlék,
S a fojtogató keserűség.

Ne hagyd elveszni Erdélyt Istenünk !